

Rozjímanie na sobotu 5. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na sobotu 5. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: vábenie pokušenia; cítiť sa ako nositelia pokladu; nasledovať Krista na Kalvárii.

PO LAZÁROVOM VZKRISENÍ veľkňazi a farizeji zvolali veľradu a povedali: „Čo robiť? Tento človek robí mnohé znamenia. Ak ho necháme tak, uveria v neho všetci, prídu Rimania a zničia nám i toto miesto i národ“ (Jn 11, 47-48). Vtedy sa ozval Kajfáš, ktorý bol veľkňazom: „Neuvedomujete si, že je pre vás

lepšie, ak zomrie jeden človek za ľud, a ne zahynie celý národ“ (Jn 11, 50). Od tohto momentu evanjelista poznamenáva, že židovské authority „vydali nariadenie, že každý, kto sa dozvie, kde je, má to oznámiť, aby ho mohli chytiť“ (Jn 11, 57).

Židia už nejaký čas uvažovali o Ježišom zabití, ale ešte sa pevne nerozhodli. Vzkriesenie Lazára ich prinútilo urobiť konečné rozhodnutie. Kajfáš preto dospel k záveru, že Ježiš má zomrieť. Prítomní boli presvedčení, že urobili spravodlivé rozhodnutie, pretože tým zabránia tomu, aby sa krehký mier dohodnutý s rímskymi autoritami otriasol a aby represálie vyhubili židovský národ, hoci to nebol skutočný dôvod ich prenasledovania Krista.

Tento spôsob konania istým spôsobom odráža proces všetkých pokušení. „Vo všeobecnosti pôsobí

takto: začína sa v malom, nejakou túžbou, myšlienkou, rastie, šíri sa na iných a nakoniec sa ospravedľňuje, hľadá výhovorky“[1]. A srdce, zachvátené vášňou, je často presvedčené o pokrivenej spravodlivosti tejto myšlienky. Ale aj každodenný život kresťana je poznačený vnuknutiami Ducha Svätého; Boh nám predkladá početné príležitosti, aby sme svoje pohnútky narovnali smerom k „prisľúbeným večným dobrám“[2]. Môžeme prosiť Utešiteľa, aby nám pomohol byť poslušní jeho radám, prijať výzvy, ktoré nám adresuje, a aby nám daroval múdrosť nenechať sa oklamať nejakým prechodným pokušením.

NIE VŠETCI REAGOVALI rovnako, keď boli svedkami vzkriesenia Lazára.
„Mnohí Židia, ktorí prišli do

Máriinho domu, keď videli, čo Ježiš urobil, uverili v neho“ (Jn 11, 45). Tí, ktorí žasli nad zázrakom, vyšli Pánovi v ústrety pri jeho triumfálnom vstupe do Jeruzalema: „Zástup, ktorý s ním bol, keď vyvolal z hrobu Lazára (...), vydával o tom svedectvo. A zástupy mu vyšli v ústrety, lebo počuli, že urobil toto znamenie“ (Jn 12, 17-18).

Inokedy Ježiš nabádal svojich učeníkov, aby hlásali spásu: „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu“ (Mk 16, 15). V tomto prípade však nie sú žiadne explicitné slová: to, čo títo ľudia robia, je prirodzeným dôsledkom stretnutia s Pánom. Cítia sa byť nositeľmi pokladu a chcú sa oň podeliť so všetkými svojimi bratmi a sestrami. Je to tá istá reakcia Ondreja, keď sa stretne s Petrom: „Našli sme Mesiáša“ (Jn 1, 41). „Radosť z evanjelia naplňa srdce a celý život tých, ktorí sa stretnú s

Ježišom. Tí, ktorí sa ním nechajú zachrániť, sú oslobodení od hriechu, od smútku, od vnútornej prázdnoty, od izolácie. S Ježišom Kristom sa vždy rodí a znovuzrodí radosť“[3].

„Apoštolát,“ povedal svätý Josemaría, „je prebytkom vnútorného života“[4]. Apoštoli boli príťažliví, pretože odovzdávali skúsenosť, ktorú mali s Ježišom Kristom: videli ho, dotýkali sa ho a počuli ho, a tak bolo prirodzené šíriť radosť zo stretnutia s ním. Nebola to úloha uložená zvonka, ale spontánny impulz toho, kto naplnil svoje srdce evanjeliom.

MNOHÍ Z TÝCH, ktorí pri pohľade na tento zázrak uverili v Ježiša a neskôr ho s radosťou vítali v Jeruzaleme, mohli byť sklamaní, keď ho videli odsúdeného na smrť. Dni radosti sa zdajú byť také dávne. Niektorí možno

boli svedkami jeho odchodu s krížom. A v hodine jeho smrti s ním bola len jeho Matka, Ján a niekoľko žien.

Nevieme s istotou, prečo všetci títo ľudia Ježiša opustili. Pravdepodobne to bol strach z toho, že sa s ním, človekom odsúdeným na smrť, stotožnili, alebo myšlienka, že tento človek možno nie je očakávaným Mesiášom. Kristus sa nestal hlavným zmyslom ich života, a to ich mohlo viesť k tomu, že svoj obdiv k Majstrovi skrývali. „Teraz je čas povedať Ježišovi Kristovi: *Pane, nechal som sa oklamať, unikol som tvojej láske tisíckami spôsobov, ale teraz som tu znova, aby som obnovil svoju zmluvu s tebou. Potrebujem ťa. Zachráň ma znova, Pane, vezmi ma znova do svojho vykupiteľského náručia*“[5].

Nasledovať Krista znamená opustiť pohodlie brehu a s nadšením sa

venovať poslaniu byť jeho svedkom. Duch Svätý nám svojimi darmi pomáha kráčať po tejto ceste, ktorá zahŕňa jeruzalemský jasot i bolesť Kalvárie. Panna Mária svojím „áno“ anjelovi riskovala celý svoj život. A hoci jej to prinieslo mnoho chvíľ bolesti, kým nevidela zomierať svojho syna, najväčšiu útechu jej poskytlo uistenie, že Boh vždy zvíťazí. „So skupinou odvážnych žien — ako boli tieto — úzko spojené s Bolestnou Matkou, aké dielo pre duše by sa mohlo vykonať vo svete!“[6].

[1] František, *Homília*, 4-IV-2020.

[2] Modlitba nad obetnými darmi, sobota po 5. pôstnej nedeli.

[3] František, *Evangelii gaudium*, bod 1.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 239.

[5] František, *Evangelii gaudium*, bod 3.

[6] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 982.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-sobotu-
piateho-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-sobotu-piateho-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(22.03.2026)